

แนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้

การหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้มีวิธีทำ 2 วิธี คือ วิธีแรกเป็นการหาเส้นแบ่ง เขตภาษาของแต่ละหน่วยอรรถ ส่วนวิธีที่ 2 เป็นการหาแนวแบ่ง เขตภาษาโดยใช้สัดส่วนของการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ในแต่ละจุด

รายละเอียดของแต่ละวิธีดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

วิธีที่ 1

วิธีนี้ผู้วิจัยได้ทำตารางแสดงการกระจายของศัพท์ในแต่ละหน่วยอรรถ ของจุดเก็บข้อมูลทั้งหมด (ฤดูกาลผนวก) และพร้อมกันนั้นได้ทำแผนที่แสดงการกระจายของศัพท์ในแต่ละหน่วยอรรถโดยใช้แผนที่ 1 แผนที่ 1 หน่วยอรรถผู้วิจัย พิจารณาการกระจายของศัพท์ในหน่วยอรรถทั้งหมดพบว่าสามารถแบ่งประเภทของ หน่วยอรรถตามการกระจายของศัพท์ออกเป็น 3 ประเภทดังต่อไปนี้

ก. หน่วยอรรถประเภทที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง เกาะกลุ่มกันอยู่ในบริเวณหนึ่ง และศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ เกาะกลุ่มกันอยู่ในอีกบริเวณหนึ่ง ในแต่ละ บริเวณอาจมีการใช้ศัพท์ของถิ่นอื่น หรือศัพท์เฉพาะถิ่นปรากฏอยู่บ้าง ในกรณีของ หน่วยอรรถประเภทนี้ผู้วิจัยถือว่าแต่ละหน่วยอรรถมีเส้นแบ่ง เขตภาษา 1 เส้น ซึ่งจะนำไปหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ได้ การลากเส้นแบ่ง เขตภาษา

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยไม่ได้แสดงแผนที่ทั้งหมดไว้ เพียงแต่ให้ตัวอย่าง ของแผนที่บาง แผนที่เท่านั้น

จะลากผ่านถึงกลางระหว่างจุด 2 จุดซึ่งมีการแยกการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้อย่างเห็นได้ชัด หน่วยบรรดที่มีการกระจายของศัพท์แบบนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 65 หน่วยบรรด ซึ่งอาจจำแนกเป็นประเภทย่อยๆ ได้ดังนี้

1. หน่วยบรรดที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกันอยู่ในบริเวณหนึ่ง และศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกันอยู่ในอีกบริเวณหนึ่ง หน่วยบรรดประเภทนี้มีจำนวน 39 หน่วยบรรดด้วยกันคือ หน่วยบรรดที่ 2, 8, 10, 13, 14, 22, 23, 24, 26, 29, 34, 36, 38, 39, 41, 42, 43, 49, 51, 52, 53, 54, 56, 61, 62, 72, 74, 76, 80, 81, 82, 83, 88, 92, 95, 96, 98, 100 และ 119 ตัวอย่างเช่น หน่วยบรรดที่ 52 "กระซอน" ผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 1 ถึงจุดที่ 15 ใช้กระซอน แต่ผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 16 ถึงจุดที่ 19 ใช้กรอง เสนแบ่งเขตภาษาของหน่วยบรรดนี้ลากผ่านบริเวณถึงกลางระหว่างจุดที่ 15 กับจุดที่ 16 (ดูภาคผนวก ข และรูปภาพที่ 3 หน้า 86)

2. หน่วยบรรดที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกันอยู่ในบริเวณหนึ่ง และศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกันอยู่ในอีกบริเวณหนึ่ง และในแต่ละบริเวณมีการใช้ศัพท์ต่างถิ่นในบางจุด หน่วยบรรดเหล่านี้อาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ

2.1 หน่วยบรรดที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ในบริเวณหนึ่ง และศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในอีกบริเวณหนึ่ง และในบริเวณที่มีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นกลางนั้นมีบางจุดที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้อยู่ด้วย หน่วยบรรดประเภทนี้มี 8 หน่วยบรรด คือ หน่วยบรรดที่ 44, 69, 73, 104, 110, 113, 115, 116 ตัวอย่างเช่น หน่วยบรรดที่ 104 "กะปับ" ผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 1 ถึงจุดที่ 17 ใช้กะปับทั้งหมดยกเว้นผู้บอกภาษาในจุดที่ 6 ใช้ย่น และผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 18 ถึงจุดที่ 19 ใช้ย่น (ดูภาคผนวก ข หน้า 89 และภาพที่ 4 หน้า 87)

2.2 หน่วยบรรดที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ในบริเวณหนึ่ง และศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ในอีกบริเวณหนึ่ง และในบริเวณที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้นั้นมีบางจุดที่ใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางอยู่ด้วย หน่วยบรรดประเภทนี้มีจำนวน 15 หน่วยบรรด ได้แก่ หน่วยบรรดที่ 3, 6, 11, 17, 20, 28, 35, 47, 55, 60, 79, 93, 103, 114, 120 ตัวอย่างเช่น หน่วยบรรดที่ 93 "ปาซา" ผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 1 ถึงจุดที่ 7 ใช้ปาซา และผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 8 ถึงจุดที่ 19

ใช้แปรว ยกเวณผู้บอกภาษาในจุดที่ 13 ใช้ ภาษา (ดูภาคผนวก ข หน้า 137 และภาพที่ 5 หน้า 38)

3. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกัน อยู่ในบริเวณหนึ่ง และศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกันอยู่ในอีกบริเวณหนึ่ง แต่มีบางจุดที่ผู้บอกภาษาไม่รู้จักหน่วยอรรถเหล่านี้ หน่วยอรรถประเภทนี้มีจำนวน 2 หน่วยอรรถ คือ หน่วยอรรถที่ 32 และ 33 (ดูภาคผนวก ข หน้า 127 และภาพที่ 6 หน้า 39)

4. หน่วยอรรถที่มีตั้งแต่ 3 ศัพท์ขึ้นไปซึ่งมีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกันอยู่ในบริเวณหนึ่ง และมีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกันอยู่ในอีกบริเวณหนึ่ง และในแต่ละบริเวณอาจจะมีศัพท์ของอีกถิ่นหนึ่งหรือศัพท์เฉพาะถิ่นใซ้อยู่บาง หน่วยอรรถประเภทนี้มี 21 หน่วยอรรถ คือ หน่วยอรรถที่ 1, 7, 12, 21, 30, 31, 46, 57, 59, 63, 64, 71, 75, 76, 84, 85, 86, 87, 94, 102, 106 ตัวอย่าง เช่น หน่วยอรรถที่ 12 "พักเขี้ยว" ผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 1 ถึงจุดที่ 7 ใช้ พักเขี้ยว ยกเวณผู้บอกภาษาในจุดที่ 2 และ 3 ใช้ ฟัง และผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 8 ถึง 19 ใช้ชีพรา (ดูภาคผนวก ข หน้า 123 และภาพที่ 7 หน้า 90)

อนึ่งหน่วยอรรถที่ 30, 57, 59, 64, 71, 85, 94 มีการใช้ศัพท์เฉพาะถิ่นในบริเวณที่จะลากเส้นแบ่งเขตภาษา ผู้วิจัยได้ลากเส้นเหนือหรือใต้จุดที่ใช้ศัพท์เฉพาะถิ่นดังกล่าว ตามความเหมาะสมเป็นกรณีไป โดยดูจากการกระจายของศัพท์เฉพาะถิ่นนั้นๆ

ข. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์เฉพาะถิ่น 1 ศัพท์หรือมากกว่า 1 ศัพท์ เป็นบริเวณกว้างมากในบริเวณหนึ่ง มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์อยู่ในอีกบริเวณหนึ่ง และมีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ในอีกบริเวณหนึ่ง ในกรณีของหน่วยอรรถประเภทนี้ผู้วิจัยถือว่ามิได้ลากเส้นแบ่งเขตภาษา 2 เส้น เส้นแบ่งเขตภาษาของหน่วยอรรถเหล่านี้ไม่ได้นำมาหาเส้นแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ หน่วยอรรถประเภทนี้มี 24 หน่วยอรรถคือ หน่วยอรรถที่ 5, 15, 16, 18, 25, 27, 37, 48, 58, 65, 66, 67, 68, 70, 77, 89, 90, 91, 99, 105, 111, 112, 117, 118 ตัวอย่าง เช่น หน่วยอรรถที่ 66 "ทองเสียบ" ผู้บอกภาษาในจุดที่ 1 ใช้ทองเสียบ ผู้บอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 2 ถึงจุดที่ 15 ใช้ ฉายทอง ยกเวณผู้

บอกภาษาในจุดที่ 4 ถึงจุดที่ 7 ไซทองเสียบ และบอกภาษาตั้งแต่จุดที่ 16 ถึงจุดที่ 19 ไซซีร์ว ยกเว้นบอกภาษาในจุดที่ 17 ไซทองเสียบ (กฎภาคผนวก ข หน้า 132 และภาพที่ 3 หน้า 91)

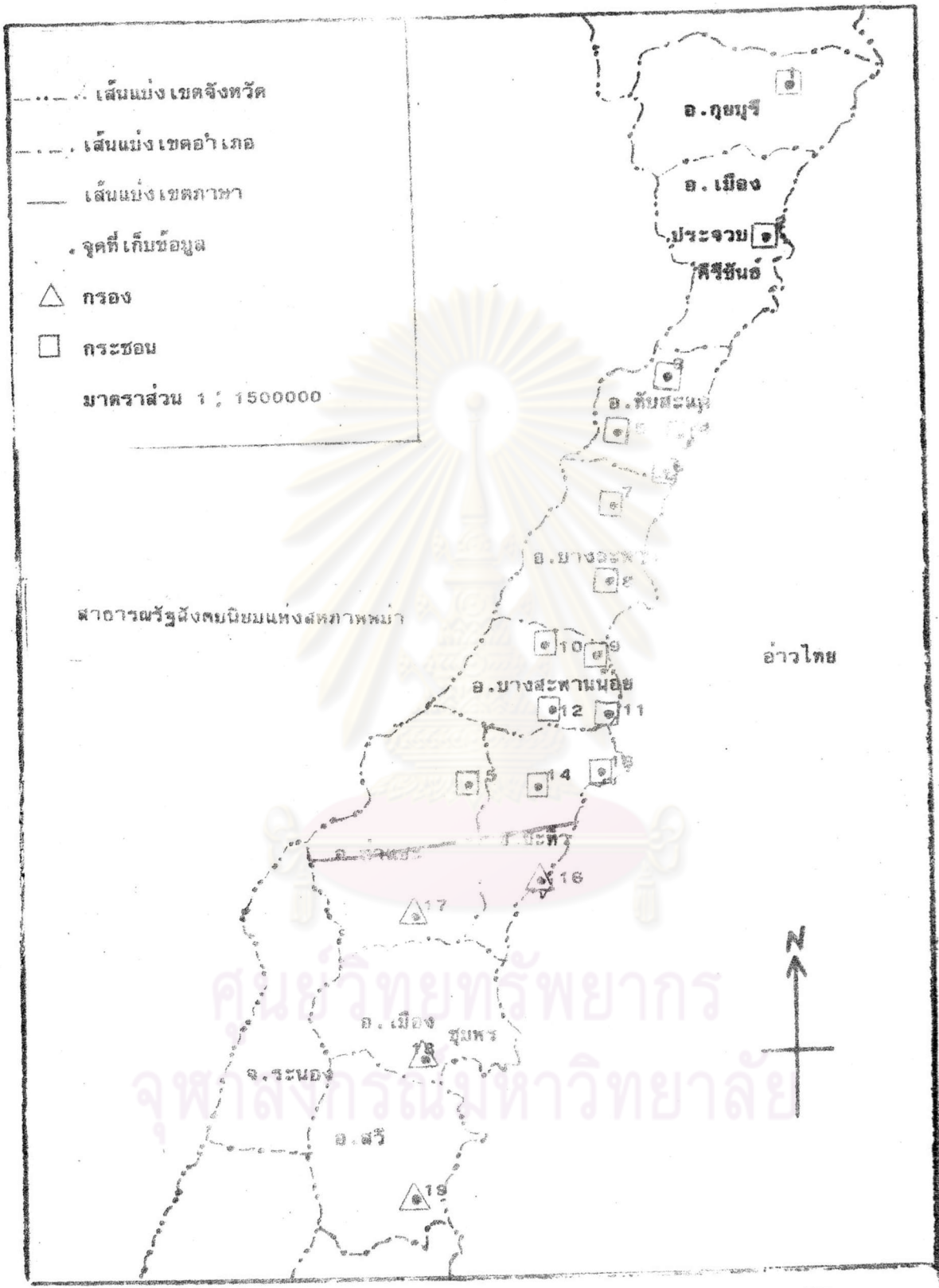
ค. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลางกับศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ และหรือศัพท์เฉพาะถิ่นปะปนกันจนหาเส้นแบ่งเขตภาษาไม่ได้ หน่วยอรรถที่จัดอยู่ในประเภทนี้มีทั้งหมด 10 หน่วยอรรถซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์เกาะกลุ่มกันอยู่ในบริเวณหนึ่ง ในบริเวณนี้อาจจะมีศัพท์เฉพาะถิ่นไซบางในบางจุด ส่วนในอีกบริเวณหนึ่งมีการใช้ศัพท์เฉพาะถิ่นอย่างน้อย 1 ศัพท์เป็นบริเวณกว้าง ในบริเวณนี้อาจมีการใช้ศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลาง เป็นบางจุด หน่วยอรรถประเภทนี้มีจำนวน 7 หน่วยอรรถ คือ หน่วยอรรถที่ 4, 9, 19, 40, 50, 97, 109 ตัวอย่าง เช่นหน่วยอรรถที่ 109 "ควา" บอกภาษาในจุดที่ 13 ถึง 19 ไซแหง ทั้งหมด ส่วนบอกภาษาในจุดอื่นๆที่เหลือ ไซทั้งศัพท์ไทยถิ่นกลาง, ศัพท์ไทยถิ่นใต้ และศัพท์เฉพาะถิ่นรวมกัน (กฎภาคผนวก ข หน้า 140 และภาพที่ 9 หน้า 92)

2. หน่วยอรรถที่บอกภาษาทุกจุดในบริเวณที่ 10 เก็บข้อมูลใช้ศัพท์ไทยถิ่นใต้ทั้งหมด คือหน่วยอรรถที่ 101 และ 103 หรือใช้ศัพท์เฉพาะถิ่นเกือบทุกจุด คือ หน่วยอรรถที่ 45

หมายเหตุ หน่วยอรรถที่ 107 ไม่สามารถนำมาหาเส้นแบ่งเขตภาษาได้ เพราะเป็นหน่วยอรรถที่บอกภาษาส่วนใหญ่ไม่รู้จัก (กฎภาคผนวก ข หน้า 139 ประกอบ)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

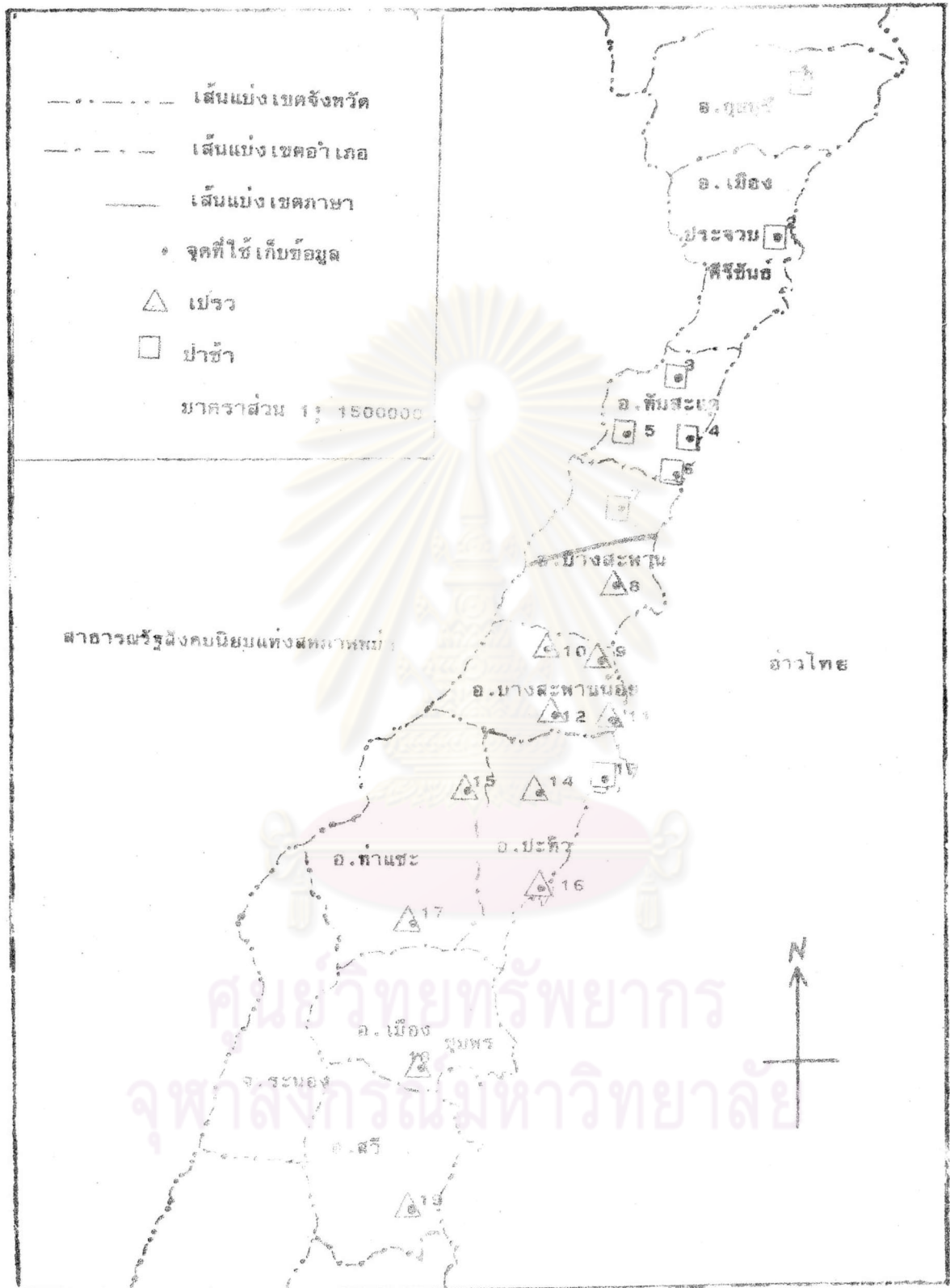

ภาพที่ ๑ แผนที่แสดงการกระจายของหน่วยย่อยที่ 52 กระซอน

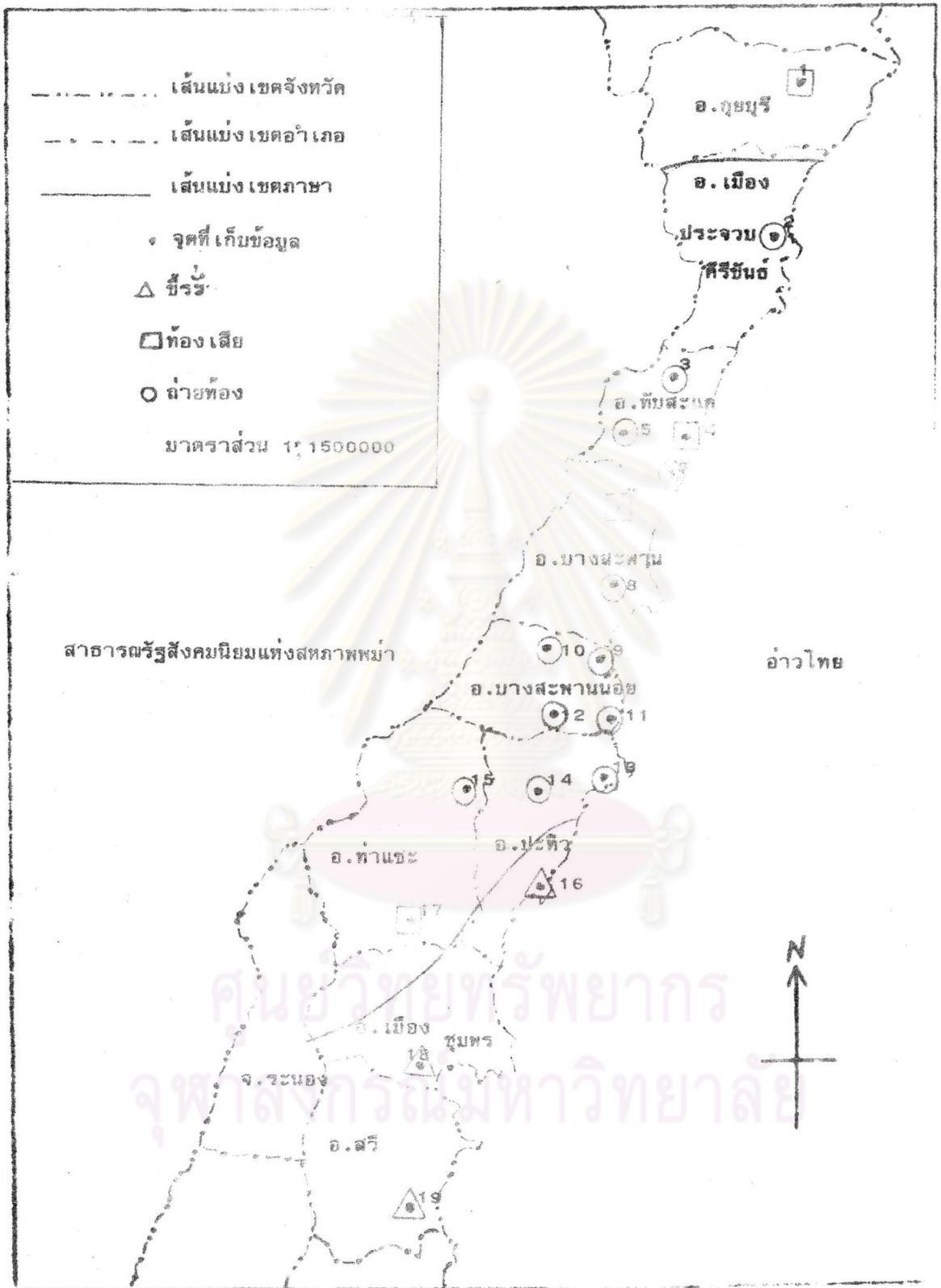
ภาพที่ 4 แผนที่แสดงการกระจายของหน่วยอรรถที่ 104 ตะบัน

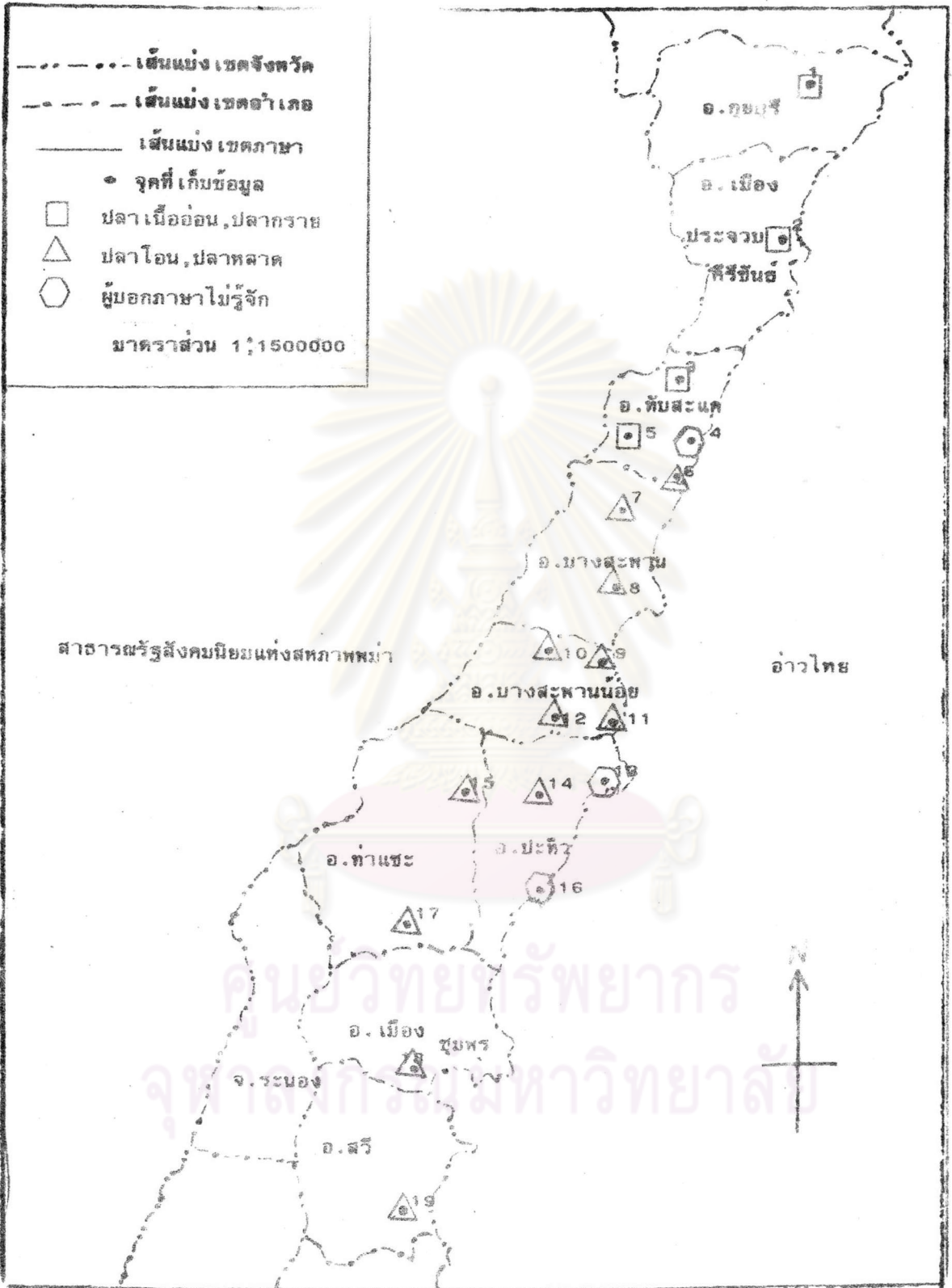
ภาพที่ 5 แผนที่แสดงการกระจายของหน่วยบรรดที่ 93 ป่าช้า

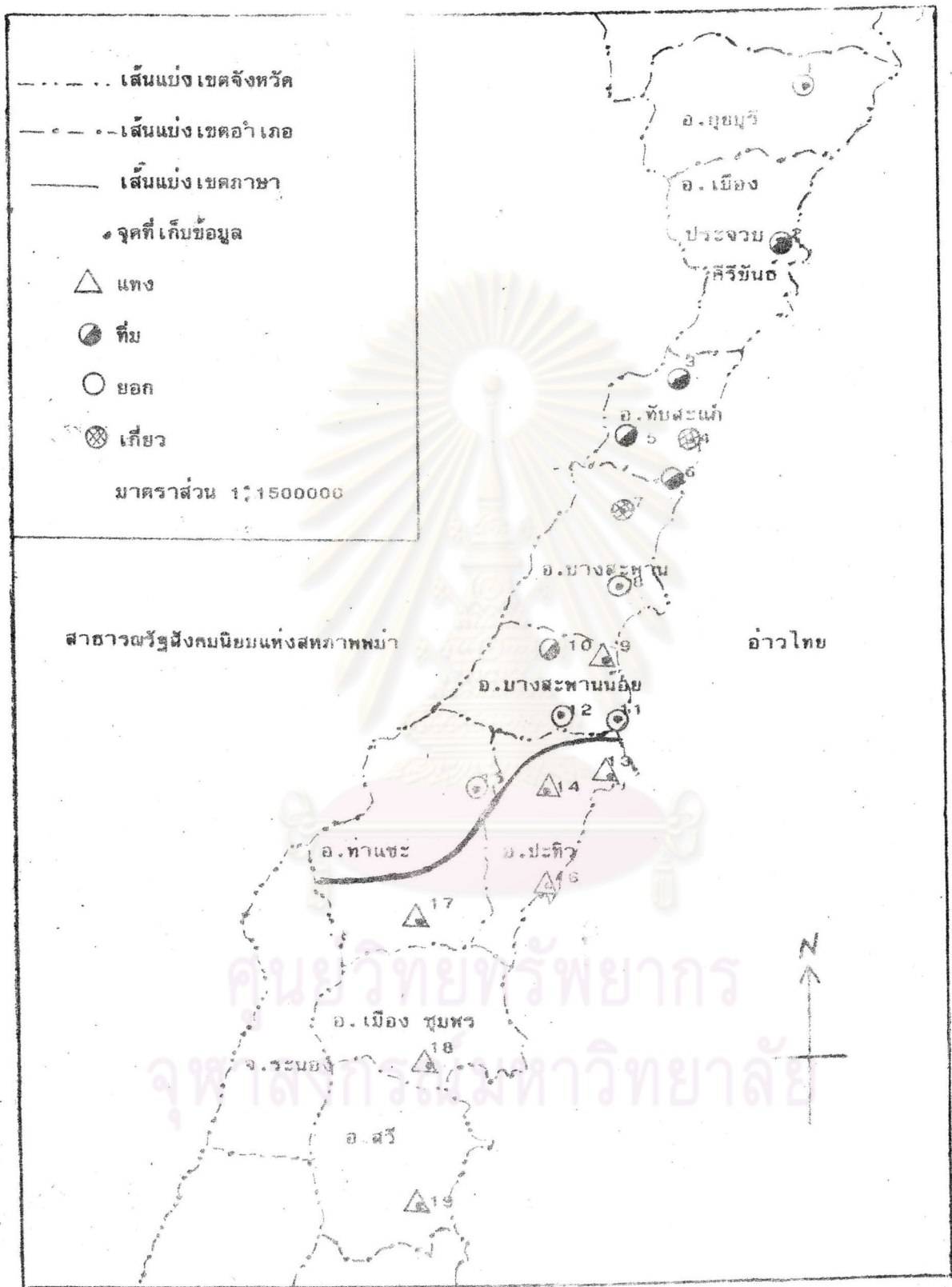

ภาพที่ ๑ แผนที่แสดงการกระจายของหน่วยอรรถที่ 66 ท้องเสีย

ภาพที่ 7 แผนที่แสดงการกระจายของหน่วยอรรถที่ 32, 33 ปลาเนื้ออ่อน, ปลาทราย

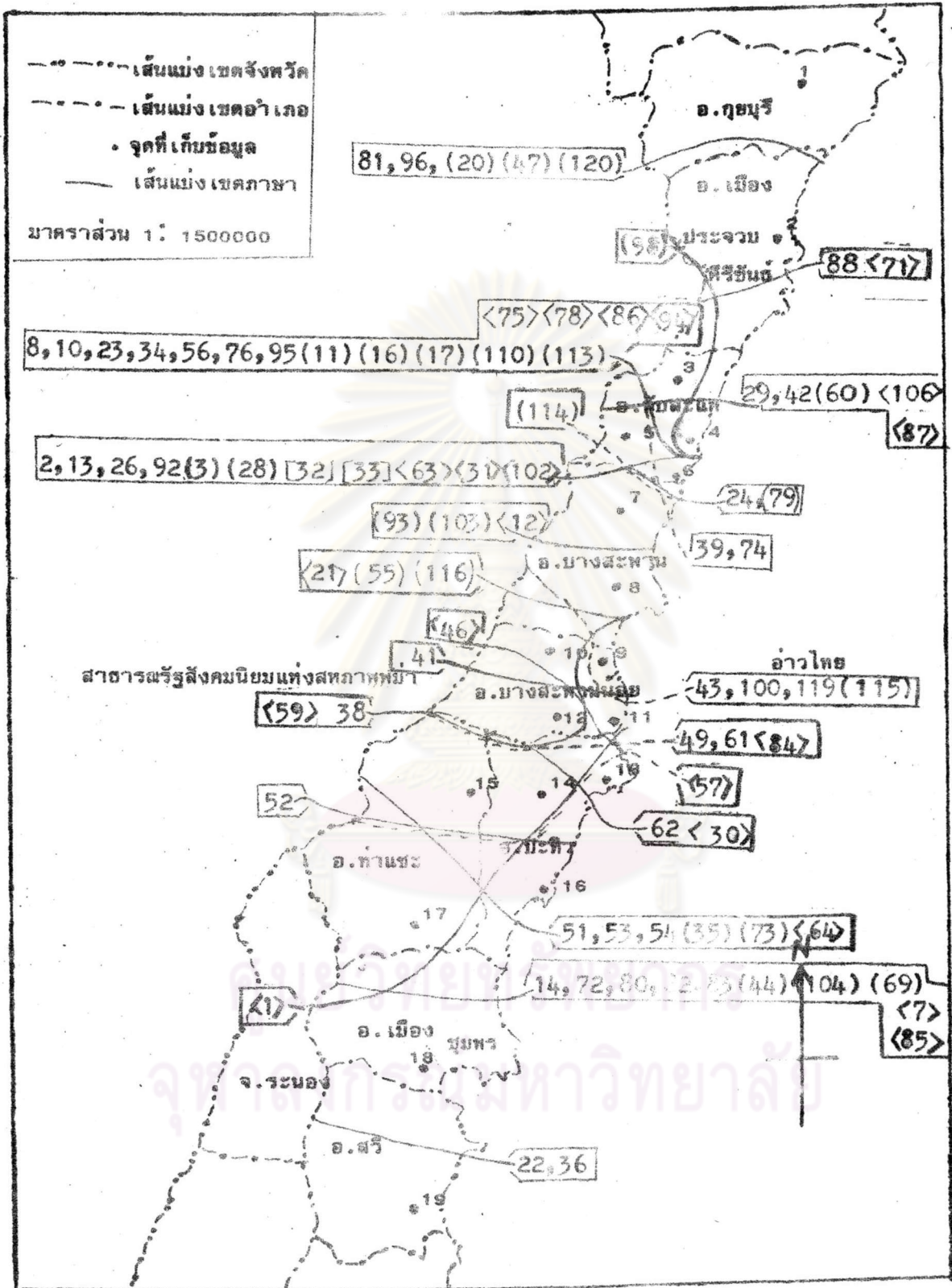
ภาพที่ ๑ แผนที่แสดงการกระจายของหน่วยอรรถสิทธิ์ 109 (หน่วย) คำ

จากหน่วยบรรทัดทั้งหมดที่มีหน่วยบรรทัดที่มีเส้นแบ่ง เขตภาษา เส้นเกี่ยวอยู่ 85 เส้น ใดแก่หน่วยบรรทัดประเภท ก ผู้วิจัยได้นำหน่วยบรรทัดเหล่านี้มาแสดง เส้นแบ่ง เขตภาษารวมกันไว้ในภาพที่ ๑ โดยใช้เครื่องหมายดังนี้

1. อันค้ำที่ไม่มีเครื่องหมายใดๆประกอบ ใดแก่อันค้ำที่ของหน่วยบรรทัดประเภท ก.1
2. อันค้ำที่ซึ่งอยู่ในวงเล็บ (-) หมายถึง อันค้ำที่ของหน่วยบรรทัดประเภท ก.2
3. อันค้ำที่ซึ่งอยู่ในวงเล็บ [-] หมายถึง อันค้ำที่ของหน่วยบรรทัดประเภท ก.3
4. อันค้ำที่ซึ่งอยู่ในวงเล็บ < - > หมายถึง อันค้ำที่ของหน่วยบรรทัดประเภท ก.4

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 10 แผนที่แสดง เส้นแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้

ผลจากการวิเคราะห์แผนที่

จากแผนที่ในภาพที่ 19 หน้า 94 จะเห็นได้ว่ามีเส้นแบ่ง เขตภาษาลากผาน บริเวณระหว่างจุดต่างๆแทบทุกจุด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของการกระจายของศัพท์แต่ละศัพท์ว่ามีลักษณะเฉพาะตัว ปรากฏการณ์เช่นนี้ Bloomfield¹ ได้ให้เหตุผลไว้ว่าศัพท์แต่ละศัพท์จะมีวิวัฒนาการแตกต่างกันออกไป

"Every word has its own history."

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่ามีเส้นแบ่ง เขตภาษาหลายเส้นที่ลากทับกันจนเป็นเส้นเดียวกันลากผานบริเวณต่างๆหลายบริเวณ กลุ่มของเส้นแบ่ง เขตภาษาเหล่านี้สามารถจัดอันดับตามความมากน้อยของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ลากทับกันอยู่ได้ดังนี้

1. กลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ประกอบด้วยเส้นแบ่ง เขตภาษาจำนวนมากที่สุด คือกลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ลากผานบริเวณระหว่างจุดที่ 4 และจุดที่ 5 ซึ่งมีเส้นแบ่ง เขตภาษาทั้งหมด 16 เส้น

2. กลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ประกอบด้วยเส้นแบ่ง เขตภาษาจำนวนมากเป็นอันดับสอง คือกลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ลากผานระหว่างจุดที่ 5 กับจุดที่ 6 ซึ่งมีเส้นแบ่ง เขตภาษาทั้งหมด 11 เส้น

3. กลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ประกอบด้วยเส้นแบ่ง เขตภาษาจำนวนมากอันดับ 3 คือกลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ลากผานบริเวณระหว่างจุดที่ 17 กับจุดที่ 18 ซึ่งมีจำนวนเส้นแบ่ง เขตภาษาทั้งหมด 10 เส้น

กลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตภาษาอื่นๆนอกจากนี้ประกอบด้วยจำนวนของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ใกล้เคียงกันตั้งแต่ 6 เส้นลงมาจนถึง 2 เส้น และมีเส้นแบ่ง เขตภาษาอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่เกาะกลุ่มกับ เส้นแบ่ง เขตภาษาอื่นๆ

1

Leonard Bloomfield Language (Henry Holt and Company :

New York, 1933) p.323

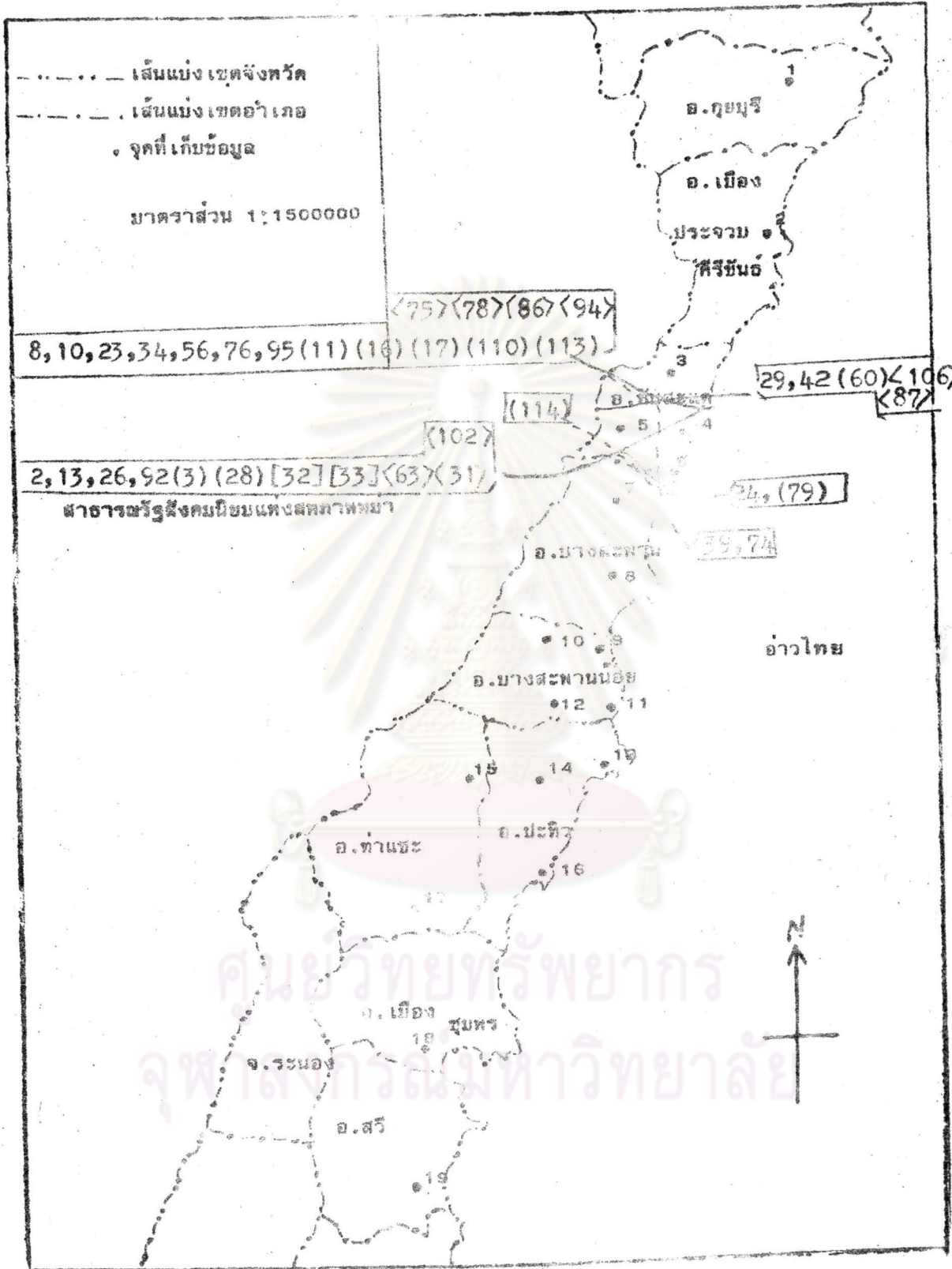

จากการพิจารณาจำนวน เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ลากผ่านบริเวณต่าง ๆ แต่ละ บริเวณ ผู้วิจัยพบว่าบริเวณที่มีเส้นแบ่ง เขตภาษาลากผ่านมากที่สุด ก็คือบริเวณที่อยู่ ระหว่างจุดที่ 3 กับจุดที่ 7 ซึ่งมีกลุ่มของ เส้นแบ่ง เขตภาษาลากมาพบกัน 6 กลุ่ม ประกอบด้วย เส้นแบ่ง เขตภาษา 37 เส้น ครอบคลุมกันคิดแล้วมีจำนวนรอยละ 43.52 ของจำนวนหน่วยบรรทัดทั้งหมดที่นำมาหาแนวแบ่ง เขตภาษาคือ 65 หน่วยบรรทัด ผู้วิจัยคาดว่าบริเวณนี้ น่าจะเป็นบริเวณของแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ บริเวณดังกล่าวอยู่ทางตอนบนของอำเภอทับสะแกเรื่อยลงไปจนถึง บริเวณตอนบนของอำเภอบางสะพานนั้นก็คือตั้งแต่บ้านน้ำตก ตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแก (จุดเก็บข้อมูลที่ 3) ไปจนถึง บ้านกรูท ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน (จุดเก็บข้อมูลที่ 7) (ดูภาพที่ 11 หน้า ๕7)

สำหรับบริเวณเส้นแบ่ง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์กับจังหวัดชุมพร อัน เป็นเส้นแบ่ง เขตภาคกลางกับภาคใต้ความลึกของภูมิศาสตร์และการปกครองนั้นมีเส้น แบ่งเขตภาษาลากผ่านเพียง 2 เส้น คือเส้นแบ่ง เขตภาษาของหน่วยบรรทัดที่ 49 และ 61 และมีเส้นแบ่ง เขตภาษาอีก 4 เส้นที่ลากทับเส้นแบ่ง เขตจังหวัดอยู่ช่วงหนึ่ง คือเส้นแบ่ง เขตภาษาของหน่วยบรรทัดที่ 30, 36, 59, และ 62 ซึ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับ จำนวนของ เส้นแบ่ง เขตภาษาที่ลากผ่านบริเวณที่กล่าวถึงข้างบนพบว่ามีจำนวนน้อยกว่ามาก

เนื่องจากการหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดย พิจารณาเส้นแบ่ง เขตภาษาของแต่ละหน่วยบรรทัดยังไม่ชัดเจนนัก ผู้วิจัย จึงใช้วิธีอื่นหนึ่ง เพื่อนำผลมาประกอบการพิจารณาแนวแบ่ง เขตของภาษาไทยถิ่นทั้งสอง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยไม่รวมเส้นแบ่ง เขตภาษาของหน่วยบรรทัดที่ ๑8 ไว้ เพราะถ้าหาก รวมเส้นแบ่ง เขตภาษา เส้นนี้ก็จะทำให้แนวแบ่ง เขตภาษากว้างออกไปมาก

ภาพที่ 11 แผนที่แสดง เส้นแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้

วิธีที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบนี้ผู้วิจัยได้คำนวณสัดส่วนของการใช้ศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ในแต่ละจุด โดยหาว่าจากจำนวนหน่วยบรรทัดทั้ง 120 หน่วยบรรทัดบอกภาษาในแต่ละจุดใช้ศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้มากน้อยกว่ากันเพียงไร คิดโดยอัตรารอยละเท่าใดซึ่งผู้วิจัยได้นำมาแสดงรวมกันในตารางที่ 1 เมื่อดูจากตารางที่ 1 แล้วยังจะเห็นได้ว่าการใช้ศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลางจะมีการใช้สูงสุดที่จุดเก็บข้อมูลที่ 1 ประมาณรอยละ 88 แล้วอัตรารอยละนี้จะค่อยๆลดจำนวนลงไปเรื่อยๆจนถึงจุดที่ 19 จะไม่มีการใช้ศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลางเลย ในหลวงกรุงกันวามจะมีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นใตุนานาพื้นที่จุดที่ 19 คือประมาณรอยละ 96 แล้วอัตราส่วนรอยละนี้จะค่อยๆลดลงไปเรื่อยๆไปจนถึงจุดที่ 1 จะมีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นใต้เพียงรอยละ .83 เท่านั้น ในบริเวณหนึ่งมีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นกลางกับศัพท์ไทยถิ่นใต้ในจำนวนที่เกือบจะเท่าเทียมกัน นั่นก็คือบริเวณของจุดเก็บข้อมูลที่ 7 บ้านกรุก ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน และจุดเก็บข้อมูลที่ 6 บ้านโลกตาหอม ตำบลอ่าวทอง อำเภอบึงสามพัน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นกลาง รอยละ 38.33 และ 42.5 ตามลำดับ และมีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นใตรอยละ 40 และ 39.16 ตามลำดับ และเมื่อนำมาพิจารณารวมกันกับการวางแผนของ เขตภาษาไทยถิ่นทั้งสองโดยการวิเคราะห์ข้อมูลแบบที่ 1 แล้วยังจะเห็นว่าแนวโน้มเขตภาษาที่ไต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลแบบที่ 2 นี้จะไปตรงกับบริเวณตอนกลางของแนวแบ่งเขตภาษาที่ไต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลแบบที่ 1 พอๆ จึงมีเหตุผลเพียงพอที่จะสรุปว่า แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์นั้น เริ่มตั้งแต่จุดที่ 3 บ้านน้ำตก ตำบลห้วยยาง อำเภอบึงสามพัน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไปจนถึงจุดที่ 7 บ้านกรุก ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

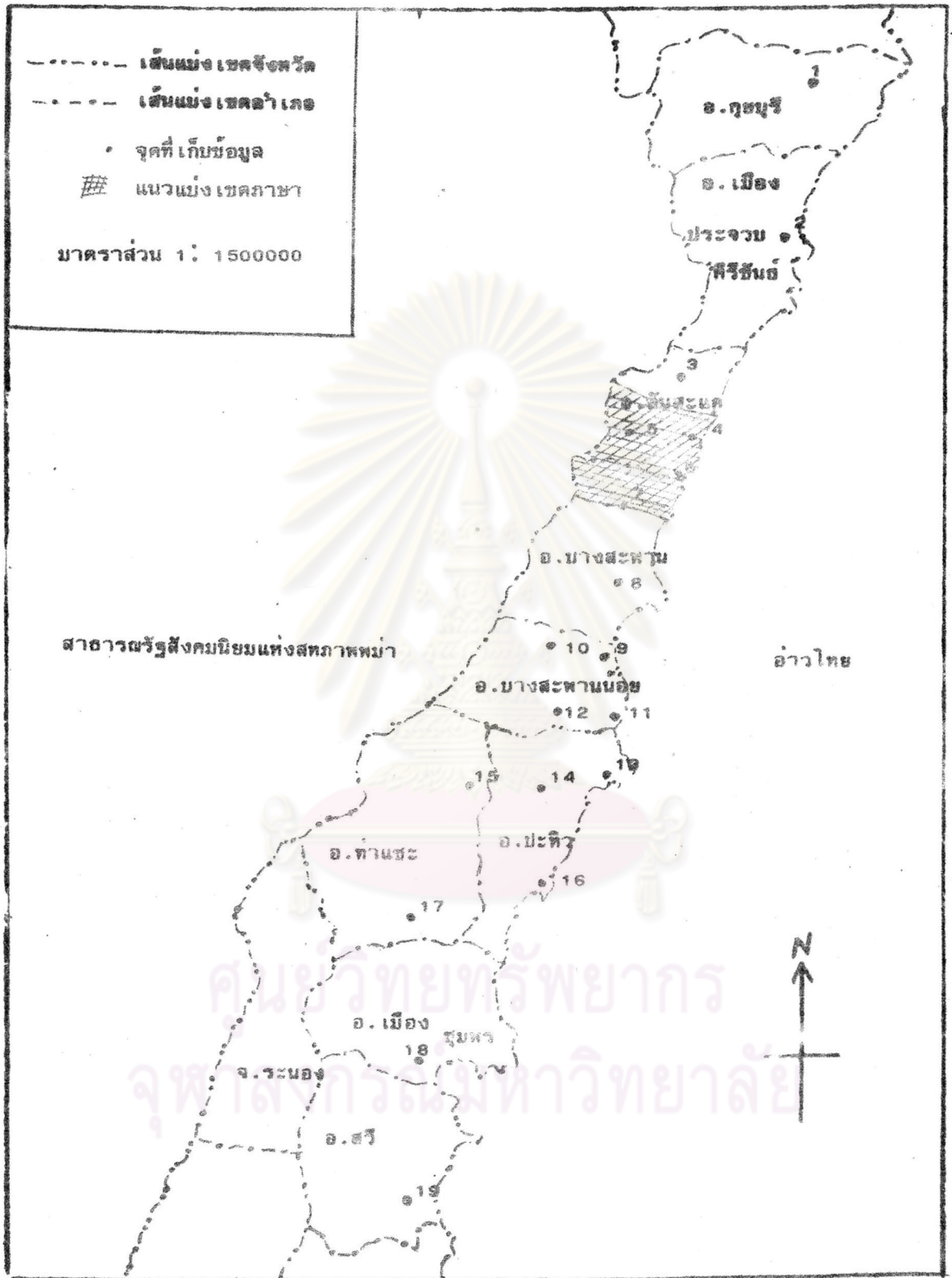

ตารางที่ 1

ตารางแสดงการกระจายของศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งผู้บอกภาษา
ใช้ในจุดต่างๆ 19 จุด จำนวนหน่วยบรรด 120 หน่วยบรรด

จุดที่	บ้าน	ภาษาไทยถิ่น กลาง		ภาษาไทยถิ่น ใต้		อื่นๆ ¹		ศัพท์ที่ผู้บอก ภาษาไม่รู้จัก	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	บ้านดอนกลาง	106	88.33	1	0.83	11	9.16	2	1.66
2	บ้านกัมบันไค	91	75.83	6	5	23	19.16	-	-
3	บ้านน้ำตก	83	69.16	6	5	31	25.83	-	-
4	บ้านท่าสะแก	85	70.83	11	9.16	22	18.33	2	1.66
5	บ้านสวนขนุน	53	44.16	38	31.6	28	23.33	1	0.88
6	บ้านโลกตาหอม	51	42.5	47	39.16	22	18.33	-	-
7	บ้านกรุด	46	38.33	48	40	26	21.66	-	-
8	บ้านทุ่งมะพร้าว	39	32.5	57	47.5	21	17.5	3	2.5
9	บ้านหนองซอ	35	29.16	61	50.83	21	17.5	3	2.5
10	บ้านทุ่งจันทร์	33	27.5	63	52.5	21	17.5	3	2.5
11	บ้านบางเบิก	28	23.33	66	55	25	20.83	1	0.88
12	บ้านท่งสี่เสียด	33	27.5	62	51.66	24	20	1	0.88
13	บ้านขอสำโรง	20	16.66	72	60	25	20.83	3	2.5
14	บ้านมาบอำมฤต	19	15.83	71	59.16	28	23.33	2	1.66
15	บ้านเนินทอง	21	17.5	80	66.66	19	15.83	-	-
16	บ้านแหลมแทน	21	17.5	75	62.5	22	18.33	2	1.66
17	บ้านหนองเรือ	15	12.5	84	70	18	15	3	2.5
18	บ้านคอนมะม่วง	3	2.5	110	91.66	6	5	1	0.88
19	บ้านหนองจิก	-	-	116	96.66	3	2.5	1	0.88

¹ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาใช้แตกต่างกันไปจากที่ใดที่ใดไว้ในแบบสอบถาม

ภาพที่ 12 แผนที่แสดงแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้